

тѣ му, каква сатанинска увѣреностъ звѣнтяше въ гласъ
тѣ му, когато казваше на Пенча кожухаръ тѣ : тоя
пътъ не ште ни избѣгне, ако ште би и крила да има....

Не да.

Съ тия голи хвалби и ште си останатъ.

Олга.

Не научи ли што се приказваше на другий день?
Балкански билъ издаденъ и издадникъ тѣ се обричалъ
Тахсину съ нѣколко прѣдрѣшени заптии да го улови
и да му го доведе живъ.

Не да.

Прѣди двѣ години Балкански отиваше отъ Кало-
феръ за Карлово. На пътъ тѣ той срѣшта единъ не-
познатъ, който отивалъ за съштий градъ, и съ тая
откровенностъ, която му внушава съзнанието на Бо-
жие то покровителство, влиза въ разговоръ съ него.
Непознатий бѣше турски шпионинъ, който тичаше отъ
много врѣме по диря га му. Много не му трѣбова за
да разбере, че е напипалъ най-сетнѣ когото трѣси.
Той придружи Балкански до къщата, дѣто штѣше
да прѣноштова. Балкански влиза въ къщата и непо-
знатий пушта юздити на конь тѣ си за да пристигне
по-скоро въ Пловдивъ и да принесе доброто извѣстие
на пловдивскій паша. На другий день по мръкнало
Балкански излиза отъ Карлово пѣшъ и штомъ завива
изъ една малка пътека изненадамо искокноватъ отъ раз-
ни страни и го заобикалятъ въ единъ мигъ двайсетина
одборъ заптии съ голи ножове въ ръцѣ тѣ. Двама отъ
тѣхъ се спущатъ и улавятъ дѣсната му ръка
Свършено бѣше! . . . И нѣ! . . . На негови ти на-
падатели се удава да свлѣчатъ само сюртукъ тѣ му. Той
се искубва изъ ръцѣ тѣ имъ и исчезва като молния
изъ срѣдъ тѣхъ . . . Нъ да ти разказвамъ ли подви-
гити му? кой би могълъ да ги раскаже безъ да се
бои, че ште ги намали? Земи единъ отъ тѣхъ и кажи
ми, не ли ти иде да се червишъ за слабостъ та си. Да
треперашъ за него, то е да го обиждашъ. Имай вѣра
Олга. Тахсинъ може да подигне цѣлий пѣкълъ противъ